

מסורת הש"ס

(א) נמנוח ז. (ב) צ"ק לט. (ג) ו' עינין תוספות נמנוח פז. ד"ס נמנעין, (ד) [נמנוח נד] גיטין ל"א, (ה) גיטין מחז. ז"ק, (ו) [שם], (ז) [צ"מ ט.], (ח) [נמנוח פז. צ"ב קעד, (ט) וצ"ק קעד: פ"ט צפי' הרש"ס דגריס' הלכות וכו']

רבינו גרשום

קולפי טאבי. מכות טובות קבלתי מאבימי רבי קרדס שבחנתי שמונה זו: [והרי אמר לי אב להבדיל רצופים בכל יום ויום אינו צריך להכריז אלא שלשים אבל אם אינו מכריז אלא בשני ובחמישי צריך להכריז בשני ובחמישי של שלשים יום: ואת"ל דבי חשיב לחז. לא הוה אלא יום הכי כידכ כחתיחתא למנוח מיום שני ס' יום ח' ח' שבועות וד' ימים וד' שבועות ט"ז ימי הכרזה ואותן ד' ימים מתחילין ביום שני ומסיימין בחמישי היינו תמיסר: כיון דרשבא מילתא דהני תמיסר עד ס' יום נשעי אינשי: אין נוקקין לנכסי יתומים. שיהו קטנים אבל כי גדלי ודאי נוקקין למוכרי לפרוע: א"כ רבית אוכלת בהן. שיהו אביהן מלוה ברבית ומפסידין אביהן בכל יום: ואו לכתובת אשה משום מזוני. לפרוע כתובת אשת אביהם של זמן שלא נכתה כתובה גינות מן היתומים ומפסדי מונוות: דהא תקנו להן ליתן מעשה ידי אשת אביהן להן הולאי תיונות משלחן ואין להן הפסד כמנוות: ואלו אלא להן משום הכי נוקקין לכתובה דריבנין דלא נפקין מלאכתא כנגד מונוותיה ויהיומי: [ואיליכא] כיון דלפרוע לבי"ח גוי גבי צאי' וד' להמתין עד ששכורו שלשים: ואי דקא אביל ריביתא. מן היתומין כלומר דמשום הכי נוקקין מי שבקינן דלא ידעיין אי ישראל למשקל רבית: מוקים לה בכתובת אשה. ולהכי נוקקין דקא מפסדי מזוני: אלא לרב אבי: אמאי נוקקין למכור או אין רבית אוכלת בהן: ולרבי יוחנן: נוחא. אמאי מכריזין מן כתובתה לאלתר להסתלק ממונות ושואת שבקינן לה למכיל מזוני דודאי קא מפסדיא עד שיגמרימי אכריזה ונקטינן הכרזה דלא ידעיין אי מרווחינא ליתמי אי ספק [הוא] אם ויסיפו לה שמוא' דנכסי: לא: [אמר לך ר' יוחנן דא לא למכיל מלא דאמרת שבקינן לה קשיא מאי דאמרת שבקינן לה למכיל מלא דקא מפסדיא דרבוועת כתובתא בב"ד נוקקין דאין לה מונוות: אי אבי. רבוועת כתובתא בב"ד נוקקין אידוקקין נמי לא אידוקקין לה לא למכור ולא להחריז הולאי וכובר אידבה מונוותיה: כיון דאידוקקין לא מעיקרא. כשכתבה כתובתה מודקקין [לה] לבסוף ומגבינן לה כתובתא ובעי הכרזה: מכל מקום ארב אבי קשיא. דאמר אין נוקקין אלא לרבית ואין כאן רבית: לעולם בב"ח גוי. דשקיל רבית ודקשיא לך גוי מי מחזין [על] הכרזה שקבל עליו לרבות הולאי [על] הכרזה אבל בטל רבית: גוי גבי צאי' אלא למשקל רביתא: ואי דקא אביל ריביתא מי שבקינן כר: בשלמא לר' יוחנן. נוחא. רבוועת אשה ביבורתיה היא ומשום דקא מפסדיא מזוני: אפילו מיניה דריחא דבעל לא שקלה אלא ויבורת ומאי קמיל ריחמי: דא לא קשיא. ר' יוחנן כר מאיר כבירה ליה דמינה דרבי בבנינועין: שקבל עליו רביע אבירא: לישאל למשקל יתומי ביבורת אכל נוטל רבית הילכך נוקקין על מנת ליתן לאשה כתובתה

ולבעל חוב את חובו בין מנכסי יתומים ובין מנכסי הקדש כגון שהקדיש נכסיו ומת והיתה עליו כתובת אשה זו וכו'ע"פ זה [והיתומין צריכין לפדות הנכסים מן ההקדש ע"פ ליתן לאשה כתובתה כו': בין לפר' ובין לפר' בדשנין. לשטר שיש בו רבית ודתיוריהו מדרו דנוקקין לב"ח בשתיים מודה קרדס מותרתו שיעדיין יש עליו כתובת אשה זו או חוב זה] וזהו לתת: כולוה נמי. ודחום שיענינו למעלה בב"ח גוי לעולם בב"ח ישראל ואמאי נוקקין: כשחייב מודה: וזהו לתת: גיטורשה בעלה ומת: [מבנייה יתמי. ואפי' דגורשהו לית לו מזוני: הויא דר' יוחנן. או לכתובת אשה אמן] משום חוטא [מתנינן לה. כדן] שיערד הנשים שיש להן כתובה מן היתומים אפילו כשיתגרשו נוקקין להן להכתובת כתובתן אפי' דאין להן מונוות ויתרצו לבעליהן ולא יעצרו אותן ומתוך כך ימצאו חן בעיני בעליהן הילכך מגבינן לגורשה משום חוטא דכל הנשים: לילול בתר' שבקיניהו. [כלומר] שהיה מקלקל שלא יאריכרו ימים אלא ילכו אחר אביהן שהנחין [למיתה] הולאי ואוכלין את שאינו שלהן: [מיודקקא. כדי למנוען מאיסורא: מעיקרא כ"פ לא. הנה מודקק משום דרב פפא אמר פריעת כו': א"מור צדרי ארופסיה] הולוי למלוה קרדס מותרתו שיתפרע חובו מהן: [איכא בנייהו כשחייב מודה. כשעת מיתותו שיעדיין חייב לו מאן דאמר משום מצוה לא פריע' דיתמי לאו בני מעבד מצוה גינחו ומאן דאמר משום צדרי כיון דמורה ליקא למיכור צדרי אתפסיה: [אי נמי] שחפסו ברין ושמתו ב"ד ללה [שפרעם למלוה] ומת [בשמתיה] מ"ד משום צדרי ליקא הכא למיחש לצדרי וחייבים היתומים לפרוע ולמאן דאמר משום מצוה לא פריעין: שלחו מתם דשמתיה ומית בשמתיה. מודקקין דהתם רדאי ליקא למיחש דצדרי אתפסיה אבל בעלמא אפילו כשחייב מודה לא מודקקין דאיכא למיכור מודה דחייב ליה אבל איכא למיחש דצדרי [משכון] ו[הלכתא כרב חוטא בריה דרב יהושע. דאמר חיישינן לצדרי:

לפא שמעטא. דרז חסדא: קולפי טאבי. הכלאות גדולות על הדא שמעתא שהיה מלמדניי שום היתומים לרבי מאיר ששים יום והייתי מקשה לו הא אמר ר"מ שלשים והוא אמר לי צא להכריז רלופין שלשים יום צין יתומין צין הקדש: ואם צא להכריז שני וחמישי: שהם ימי הדין והם השום ששים יום וימי

הכרזה שמונה עשר יום לא וחשוב משני צצנת שמונה שזעות הרי לך י"ז ימים והא צהס י"ו שני וחמישי הוסיף עוד ארבעה ימים שני ושלשי רציעי וחמישי צצנת הרי ס' יום משהחליל ההכרזה ויש צנן שמונה עשר ימי הכרזה: דשקיל נוקקין לנכסי יתומים. למוכרין: רבים אולנת צנן. שהיו מחוייבין לעוצד כוכבים מעות צרבים: משום מזוני. דכל זמן שאינה גוצה כמזנתה מזונית משלסה והוי פסיקא לדידה: אלימא צצנל חוב עוצד כוכבים: דשקיל רבית ולהכי נוקקין: מי לאי. להמתין ימי הכרזתינו בלא רבית: כמזנעס כמזנעס צצ"ה. דכיון דשוב אין לה מונוות לא מפסדי יתומים מידי כממתנה: לא נודקין לה. לפרוע כתובתה הולאי ומעכשיו אין מונוותיה על היתומים: צין דלדוקקתה לה מעיקרא. כמחלת תציעה כתובתה להפסידה מונוותיה: מודקקין לה לצנפון. להגזותה כמזנתה: הא לא קשיא ר"מ היא דאמר כמזנעס [א] [אשא] צצנינועס. מיניה ידידה כגון אס גירסה וקמ"ל דמימיה צצניורית: דשנין. צצנל חוב עוצד כוכבים: כשחייב מודה. צענת מינה הודה אציהס: מולוה נמי כשחייב מודה. וצעל חוב ישראל: גרושה ו'. אין לה מונוות: הויא דרבי יוחנן. דאמר כתובת אשה מגבינן יתומי: משום חוטא מתנינן לה. כדי שימצאו האנשים מן צעניי הנשים וינשאו וי' להן והלכך אפילו גרושה נמי: כפר שיעקיישו. וימותו כאציהס שהיח להם ממון זה: לאו בני מיעבד מלוה גינחו. דקטניס הן אלא יתמין עד שיגדילו: צרי אפסיה: אציהס נתן צצנל חובו מעות או קצב חובו כשנשכן צענת מינה ולא הספיק לנטול את השטר מידו וי': דשמיסה. צ"ד לנציין על שאינו פורע לא קצב חובו כשחייב מודה. כשעת מיתותו שיעדיין חייב לו מאן דאמר משום מצוה לא פריע' דיתמי לאו בני מעבד מצוה גינחו ומאן דאמר משום צדרי כיון דמורה ליקא למיכור צדרי אתפסיה: [אי נמי] שחפסו ברין ושמתו ב"ד ללה [שפרעם למלוה] ומת [בשמתיה] מ"ד משום צדרי ליקא הכא למיחש לצדרי וחייבים היתומים לפרוע ולמאן דאמר משום מצוה לא פריעין: שלחו מתם דשמתיה ומית בשמתיה כרב חוטא בריה דרב יהושע

שום היתומים פרק שישי ערכין

כב.

ד א מיי פ"ט מלכות מלוה וזה הלכה ח טו"ט ח"מ סימן קכ ספק ח [ונכרי אלנעס] כמנוח פ' י"א ד' קנבין:
ה ב מיי פ"ט מלכות מלוה הלכה ב טו"ט ח"מ סימן קכ ספק ח [ונכרי אלנעס שטן]:
ו ג מיי פ"ט מלכות אשוח הל' א טו"ט ח"מ ס' כ ג ספק ג:
ז ד מיי פ"ט מלכות מלוה הלכה א טו"ט ח"מ סימן קכ ספק יח וסומן טע ספק ג:
ח ה ד מיי פ"ט מל' מלוה הלכה ו טו"ט ח"מ ס' ק ח ספק ח:

הגהות הב"ח

(א) גבי 'א"ל הויא דר' יוחנן משום חוטא: (ב) רש"י ד"ה גרושה לא אן:

מוסף רש"י

קולפי טאבי. הכאות טובות, בלע. נמנוח מלכות לומר שהיה נמנוח חותם [מנוחות ז.], קולפי. מקלות [מוסר גי. וגורס]. בא להכריז רצופים. כל ימות השבת. מכריז יום יום, כל מכריז שני וחמישי מכריז עד ס' יום ששים שמתחיל עד יום ששוקט, דהיינו י"ח ימי הכרזה צ"ב יום ומכריז מי יקנה נכסי יתומים הללו כיו שמכריז ביוקף, והכי רב מקדל שמתח היתרון ומנחה אכינוי (שם), אין נוקקין. צ"ה, לנכסי יתומים. לצננח מתן כלום ואפילו שטר שכתב אזהרה, כדמפרס עטמא [לקמן] דיתמי לאו בני מעבד מצוה גינחו, אלא נער עד גדלי ומכרין ליה זבני, אלא אם כן רבית אוכלת בהן. שהיו אפסין מנכרי צרבים, דהיינון להפסד שלהן ומוכרין צ"ד מנכסינן וסורעין חותם חוב [צ"ב] משום מזוני. שזמן שלם אלא ימות לה כתובה גינות משלסה [שם], היתובעת כתובתה בב"ד אלא לה מונוות. מתמה, גדלאל דעתה דבעי לאפסוק, ואילו לא חתמי כהנהגה כל ימי מיגר ארמתינן צנימי, שהיא אלמנה כציל כצדו [פ"טין דה]. בתר שביבקיניהו. אחי אפסין לנתי הקנינות [ב"מ ג.], פריעת בעל חוב מצוה. מלוה עליו לפרוע מזוני ולחמת דבריו, דמכתי כן דק, שהיא חן שלן עלא שזן דק (כמבונות י"ג). שמתוה ומת בשמתיה. אלא לה לפרוע מחיו [ש"ב ס' ב' קעד.]. שלחו מתם. היסא דמסחוריו ומית בשמתיה דכרז ידוע שלא פירו וכמי שחייב מזה ומת [ש"ס]. והלכתא כרב הונא בריה דרב יהושע. דגני מיתמי ולא אמתין יתמי לאו בני מיעבד מצוה גינחו, הלכתא נרסין ולא נרסין והלכתא [ש"ס].

שינויי גוסהאות

[א] יתיב רב חייא [ש"ס]. ב חסדא קולפי טאבי בלעי מיניה דאבימי ענה [ש"ס]. ג מ"ט לא חתמי כהנהגה [ש"ס]. ד יסהלד ואידוקקין לריביתא [ש"ס]. ט צצ"ד ודברבי יסודע [ש"ס]. ז אידוקקין נמי לא מודקקין לה כיון דלדוקקתה לה מעיקרא [ש"ס]. ח אגבי כתובת לגורשה: אפילו [א] חתמי לה [ומית הא נמנחן] [ש"ס]. ט כיון דשמימיתה לאס דאמר רב חוטא חמין כו' דלכלי דלאר דיסודע [ש"ס]. י אימור צרי לתפסיה [ש"ס]. י"א ינשאו להס [ש"ס]. י"ג מיו עד שמת אביהן הס"ד [ש"ס]. י"ד צ"ק.

תנן שום היתומים כו' במאי עסקין א"ימא בבעל חוב עובד כוכבים מי ציית. ואם תאמר למה ליה לאותובי לרב אסי ממתניתין ממילתיה דרז אסי גופיה הוה מלי למיפך דאמר דאין נוקקין לנכסי יתומים אלא אם כן רבים אולנת צהס צמאי עסקין האי דאין נוקקין אלימא צצנל חוב עוצד כוכבים מי ציית להמתין עד שיגדילו ואי צצנל חוב ישראל מי שצקין ליה דקאכיל רבית וי"ל דממילתא דרז אסי לא מלי למיפך דאפשר לאוקמה צללא מצע להו ולעולם צצ"ח עוצד כוכבים איירי ומש"ה אין נוקקין לנכסי לפרוע החוב אלא אם כן רבית אולנת צהו [וואן] נוקקין אפי' לא מצע להו עוצד כוכבים חובו לפי שלא ירבה עליהן הרצית אכל ממתניתין פריך ספיר דודאי מדמנתי צית דין לשום דמצנע להו מיירי לפיכך ציית אי צצנל חוב עוצד כוכבים מי ציית עד אשר השלמת הכרזה שלא להרצות הרצית ואי לא ציית אם כן שמא יפסדו צהארכת הזמן ויחר ממנה שיריחו דודאי אי לא ידעינן אי מרווחינן אי לא מרווחינן לא יריכי הכרזה כדקאמר הש"ס צממוך על מילתא דר' יוחנן: א"מור רב נחמן מירש אלא חוה מוזיקינן ידיתמי כו' מבאן ואי"ך מוזיקינן כו'. והלכה כרז נחמן דדיני דנוקקין לנכסי יתומים והכי נמי איתא צהסותב (מכונות דף פד.) גבי חזא דתנן מי שמת והניח אשה וצנל חוב ויתרסה ויהי לו מלוה או פקדון ציד אחרים ינתן לנשול צהסה ואמר ר' יוחנן עלה (סז) לכתובת אשה משום חיינא אלמא נוקקין:

רבא

ריביתא מי שבקינן ליה ואלא דלא קאכיל ריביתא וקתני נוקקין בשלמא לרבי יוחנן מוקי לה בכתובת אשה אלא לרב אסי קשיא אמר לך רב אסי ולרבי יוחנן מי ניחא מי שבקינן מזוני דודאי קא מפסדא ונקטינן הכרזה דלא ידעינן אי מרווחינן אי לא מרווחינן הא לא קשיא בתובעת כתובתה בב"ד כדרב יהודה אמר שמואל דאמר ר' רב יהודה אמר שמואל י' התובעת כתובתה בב"ד אין לה מונוות אי הכי אידוקקין ו לא מיודקקין לה אלא כיון דאידוקקין לה מעיקרא מיודקקין לה לבסוף מ"מ לרב אסי קשיא לעולם בבעל חוב עובד כוכבים שקיבל עליו לרזן בידיני ישראל אי הכי רבית נמי לא לישקול שקיבל עליו לזו ולא קיבל עליו לזו ת"ש [י' דאין נפרעין מנכסי יתומים אלא מן הויבורית במאי עסקין אלימא בבעל חוב עובד כוכבים מי ציית אלימא בבעל חוב ישראל ז' אי דקאכיל ריביתא מי שבקינן ליה ואלא דלא קאכיל ריביתא וקתני נוקקין בשלמא לרבי יוחנן מוקי לה בשלמא לרב אסי קשיא אמר לך רב אסי ולרבי יוחנן מי ניחא אי כתובה מאי איריא מיתמי אפילו מיניה ידידה נמי בויבורית הא לא קשיא ר"מ היא דאמר כתובת אשה בבנינוית ומיתמי בויבורית מ"מ לרב אסי קשיא לעולם בבעל חוב עובד כוכבים שקיבל עליו לרזן בידיני ישראל א"ה רבית נמי לא נישקול שקיבל לזו ואלא אשה כתובתה ולבעל חוב חובו בשלמא בעל חוב בין מר ובין מר כדשנין אלא כתובתה בשלמא לר' יוחנן ניחא אלא לרב אסי קשיא הכא במאי עסקין כשחייב מודה השתא דאתית להכי כולחו נמי כשחייב מודה מרימר ו' אגבי כתובתה לגרושה מנכסי דיתמי א"ל רבינא לאמימר והאמר רב יהודה אמר רב אסי אין נוקקין לנכסי יתומין אלא א"כ היתה רבית אוכלת בהן רבי יוחנן אומר או לשטר שיש בו רבית או לכתובת אשה משום מזוני ואפי' רבי יוחנן לא קאמר אלא באלמנה דקמפסדא מזוני אבל גרושה לא אמר ליה (ב) הא אנן דרבי מרשום חיינא מתנינן לה אמר רב נחמן מירשאל לא הוה מיודקקתה לנכסי יתמי ט' כיון דשמענא להא דרב הונא חברין משמיה דרב' יתמי דאכלי דלא דידהו לילול בתר שביבקיניהו מכאן ואילך מיודקקנא מעיקרא מאי טעמא לא ר' אמר רב פפא פריעת בעל חוב מצוה ויתמי לא בני מיעבד מצוה גינחו רב הונא בריה דרב יהושע שמתוה יומת בשמתיה ו' שלחו מתם דשמתיה ומית בשמתיה כרב חוטא בריה דרב יהושע

רבא

תנן שום היתומים כו' במאי עסקין א"ימא בבעל חוב עובד כוכבים מי ציית. ואם תאמר למה ליה לאותובי לרב אסי ממתניתין ממילתיה דרז אסי גופיה הוה מלי למיפך דאמר דאין נוקקין לנכסי יתומים אלא אם כן רבים אולנת צהס צמאי עסקין האי דאין נוקקין אלימא צצנל חוב עוצד כוכבים מי ציית להמתין עד שיגדילו ואי צצנל חוב ישראל מי שצקין ליה דקאכיל רבית וי"ל דממילתא דרז אסי לא מלי למיפך דאפשר לאוקמה צללא מצע להו ולעולם צצ"ח עוצד כוכבים איירי ומש"ה אין נוקקין לנכסי לפרוע החוב אלא אם כן רבית אולנת צהו [וואן] נוקקין אפי' לא מצע להו עוצד כוכבים חובו לפי שלא ירבה עליהן הרצית אכל ממתניתין פריך ספיר דודאי מדמנתי צית דין לשום דמצנע להו מיירי לפיכך ציית אי צצנל חוב עוצד כוכבים מי ציית עד אשר השלמת הכרזה שלא להרצות הרצית ואי לא ציית אם כן שמא יפסדו צהארכת הזמן ויחר ממנה שיריחו דודאי אי לא ידעינן אי מרווחינן אי לא מרווחינן לא יריכי הכרזה כדקאמר הש"ס צממוך על מילתא דר' יוחנן: א"מור רב נחמן מירש אלא חוה מוזיקינן ידיתמי כו' מבאן ואי"ך מוזיקינן כו'. והלכה כרז נחמן דדיני דנוקקין לנכסי יתומים והכי נמי איתא צהסותב (מכונות דף פד.) גבי חזא דתנן מי שמת והניח אשה וצנל חוב ויתרסה ויהי לו מלוה או פקדון ציד אחרים ינתן לנשול צהסה ואמר ר' יוחנן עלה (סז) לכתובת אשה משום חיינא אלמא נוקקין:

רבא

פריעת חוב מצוה ופולגי ארב אסי לימא טעמא דחיישינן לצדרי ולא ליפולגי אדרב אסי, וי"ל דרב פפא סבר [דמה דאמרן] מרישא לא הוי מודקקנא מיירי בין במקום דאיכא למיחש לצדרי בין במקום דליכא למיחש לצדרי הילכך הוצרך למיכור דטעמא משום פריעת בעל חוב מצוה. הראש"י דיל בתוספותיו: אמן הויא דר' יוחנן משום חוטא. פרישי' שישצאו האנשים חן בעיני הנשים ואפי' דאמרי (גיטין מט.) יותר משהאיש רוצה לישא האשה ורוצה להנשא לגרע כח האשה מכל מלוה איכא מילי דחיישינן בנן משום חוטא ואיכא מילי דלא חיישי, וריש"י פי' שישצאו חן בעיני הנשים וימצאו קצופים מתוך שפיו כחם בבניית החתונה, ובענין פי' שישאו הבעלים חן בעיני נשותיהן וישמחוים ששם שלם כיון שגיבום כתובתן משלם לא יפסדו כלום מחתובתן. וי"ל בתוספותיו: שלחו מתם [בין] והלכתא כרב חוטא בריה דרב יהושע. לאו בהאי לישנא שלחו מתם אלא שלחו מתם הויא דחייב מודה או שמתוה ומת בשמתיה וליכא למיחש לצדרי, דהא אמרינן בסנהדרין (דף יז ע"ב) שלחו מתם ר' אילעור ואיהו קריס טובא לרב חוטא בריה דרב יהושע. הראש"י דיל בתוספותיו:

שיטה מקובצת

אמר רב יהודה אמר רב אסי. ע"י ספר התרומות שער י"ד ח"א: א"ר אבי. ע"י תוס' גיטין דף נב ע"ב (ד"ה לכרנא): ע"פם בבע"ח עובד כוכבים. תימה והא אמרינן בפרק הנזקין (גיטין ז.) יתומים שאמרו גדולים ואין צריך לומר קטנים בין לשבועה בין לויבורית, והאין נשביע את העובד כוכבים ולרית שפירש שאם היה לו עסק עם העובד כוכבים מותר להשביעו נוחא. אבל לרש"ים שפירש דאדור אמר איכא למיכר, וי"ל דמרייב בנן חושב שאינו נשבע בשם ע"י, ומיהו אינו קשה להשביעו דאבי קשישא לא קתני יתומים שאמרו גדולים ואפי' אלא קטנים לענין שבועה אלא לענין ויבורית דקא ויתלמודא וכו', ודסקין אף לענין שבועה ורב אסי דלכא לא הוה ספק אף לענין שבועה. הראש"י דיל בתוספותיו: אין נפרעין מנכסי יתומים וכו'. גליון. תימה לישני ליה דגרדוליס איירי דאמר' כפי הנזקין (גיטין ז.) יתומים שאמרו גדולים ואין צריך לומר קטנים בין לויבורית בין לשבועה, וי"ל דבעיא היא ולא אפישטיט אלא מנח משניתו ובייחתי ואי מוקמינן וכוה בגרדוליס נפשות ובעיא מהכא. הרי"י דיל: בולחו נמי כשחייב מודה. משום דליל לאו אסי דטעמא דאין נוקקין משום צדרי הילכך כשחייב מודה נוקקין, ואית רב פפא אמאי אמר טעמא דאין נוקקין משום